

et begon allemaal op een doordeweekse avond. Het was allang donker buiten en de herberg was helemaal leeg. Op één gast na: sheriff Cooper. Hij stond aan de toog bij Helena, die de laatste vuile glazen wegwerkte.

'Bon, bedtijd', zei Cooper.

'Misschien voor jou, maar niet voor mij', zuchtte Helena.

'Nog wilde plannen?' knipoogde Cooper.

'Nee, ik moet nog boterkoeken bakken. Anders hebben de gasten geen ontbijt morgen.'

Helena keek op naar Cooper. 'Zal ik er eentje voor jou opzighouden?'

'Jij weet wat een man wil', reageerde Cooper. Hij klonk zowaar een beetje verlegen. 'Euh... Helena, nu we het over eten hebben...' klonk het onwennig.

'Oh, jij wil graag twee boterkoeken', onderbrak Helena de sheriff.

'Euh... Oh, nee. Dat is het niet', stamelde Cooper.

'Wat dan wel?' vroeg Helena.

'Oh, niets belangrijks', antwoordde hij. 'Laat maar.'

'Weet je het zeker? Het leek alsof je iets wilde vragen', probeerde Helena nog.

Cooper moest improviseren, want hij wilde zich niet blootgeven. Als hij al even had willen bekennen dat hij een boon had voor Helena, dan was de moed hem ondertussen helemaal in de schoenen gezakt.

'Euh... nee, gewoon, de lamp in het toilet is stuk', zei Cooper snel.

'Oh... oké. Dank je om het even te melden.' Helena klonk teleurgesteld. Ze had duidelijk op iets anders gehoopt.

De twee namen afscheid en de sheriff verliet de herberg. Terwijl hij naar zijn jeep stapte, sakkerde hij luid tegen zichzelf. 'De toiletlamp is kapot! Cooper! Oelwapper! Vraag haar dan toch gewoon mee uit!'

Halverwege het plein hield Cooper halt. Hij dacht even na, zuchtte, draaide zich toen om en keerde op zijn stappen terug. Maar net voor hij de deur van de herberg weer wilde openduwen, zag hij dat het licht binnen werd uitgeknipt.

'Tja... het kan ook wachten tot morgen', mompelde de sheriff. Hij ging naar zijn auto en trok het portier open, maar een geluid achter hem trok zijn aandacht. Het leek uit zijn eigen kantoor te komen. Even later lichtte er een felle oranje gloed op vanachter de ramen, een paar tellen maar. Toen werd alles stil.

De volgende ochtend liepen Wilko en Vlad over de wekelijkse markt. Ze hielden halt aan het groentekraam. Iedereen was in een beste bui, behalve misschien Juan, de vuilnisman. Die ergerde zich elke keer weer aan de rommel die iedereen achterliet tijdens de markt. Hij liep te mopperen.

Vlad bestelde wat groenten bij de groenteboer. Wilko stond naast hem te zuchten en te puffen.

'Wat is er, Fifi?' vroeg Vlad.

'Die hitte. Voel jij dat niet?'

'Nee', antwoordde Vlad. 'Je krijgt straks wat ijs in je drinkbakje', voegde hij er plagerig aan toe.

Plotseling weerklonk er rumoer. Wilko spitste zijn oren en keek in de richting van het lawaai. Hij schoot in de lach en stootte Vlad aan.

'Ja, je hebt het warm. Ik weet het', zei Vlad zonder op te kijken. 'Ik ben bijna klaar.'

'Vlad... Kijk!' zei Wilko met een brede grijns.

Vlad volgt Wilko's blik. Ze zagen Cooper over het dorpsplein wandelen onder de goedkeurende en verbaasde kreetjes van de dorpelingen. De sheriff leek wel een andere man. Hij was netjes geschoren en zat strak in een zwart pak. Er stak zelfs een bloem op zijn vest. In zijn hand hield hij een sierlijke wandelstok vast waarvan de knop een slangenhoofd was.

Cooper glimlachte charmant naar iedereen die zijn pad kruiste.

'Is het carnaval?' vroeg Wilko spottend.

Coop hield even halt en haalde een zakhorloge boven. Hij keek hoe laat het was en stopte ze vervolgens weer weg. Toen hij opkeek, kruiste zijn blik die van Wilko en Vlad.

Hij glimlachte vriendelijk, knipoogde naar de twee en liep toen naar de herberg.

'Zo heb ik Coop nog nooit gezien', zei Wilko.

Hij snoof krachtig en trok een gezicht. 'Bah, het ruikt hier naar rotte eieren', voegde hij eraan toe.

'Kom Fifi, we hebben nog boodschappen te doen', reageerde Vlad.

In de herberg wisten Sacha, Keelin en Helena niet wat ze zagen toe Cooper een plekje aan de toog koos.

'Cooper?!' zei Helena verbluft. 'Wat zie je er goed uit.'

'Dank je wel, Helena', lachte Cooper minzaam. 'Jij ziet er ook prachtig uit, zoals altijd.'

Sacha en Keelin bogen zich naar elkaar toe over de toog.

'Wat is er met hem gebeurd?' vroeg Keelin met grote ogen.

'Hij ziet er zo...' Sacha zocht even naar het juiste woord.

'Aantrekkelijk uit!' zei ze toen.

Keelin knikte. 'Nooit gedacht dat ik dit nog eens zou zeggen over Cooper, maar wat een uitstraling!'

Helena schonk de sheriff een kopje koffie uit, maar die schoof het gelijk weer aan de kant.

'Heel attent, Helena. Maar ik heb geen zin in koffie.'

Helena viel van de ene verbazing in de andere. 'Maar jij wil altijd koffie', zei ze.

'Vandaag wil ik iets anders. Vandaag wil ik jou', antwoordde Cooper.

Helena was duidelijk geflatteerd. Cooper stond op van zijn stoel.

'Ga mee wandelen. Het is lekker warm, buiten. Wat denk je?'

Helena keek onwennig naar Keelin en Sacha en toen weer naar Cooper. 'Je overvalt me een beetje. Ik bedoel... je bent zo anders.'

'Ik weet dat ik het al veel eerder had moeten vragen, Helena', zei Cooper. 'Maar vannacht heb ik over je gedroomd en vanmorgen dacht ik: het is nu of nooit.'

Cooper stak zijn hand naar haar uit. Helena smolt.

'Zeg ja, toe?'

'Tante kan nu niet. Het is veel te druk', zei Sacha.

Cooper keek haar nors aan. 'Werk dan een beetje harder', reageerde hij droog.

'Sacha heeft gelijk', zei Helena sussend. 'Ik kan niet zomaar vertrekken.'

'Maar ze kan je werk toch wel heel even overnemen?' reageerde Cooper met een minzame lach. 'Sacha is een ongelooflijk goede werker. Nietwaar, Sacha?'

Cooper keek Sacha nu liefjes aan. Ze knikte en schonk hem een flauwe glimlach. 'Ga maar, tante', zei ze.

Wilko zat gehurkt aan een riviertje in het bos. Hij dronk van het water zoals ook een hond dat zou doen. Hij spitste zijn oren. Vanuit de verte klonken kreten. Het was alsof iemand helse pijnen leed. Wilko sprong recht en volgde zijn wolvengehoor tot hij de bron van het geluid had gevonden: Brik, de houthakker van Schemereer.

De arme man lag bedolven onder een boom en kermde van de pijn. Zijn been zat gekneld.

'Brik?!' riep Wilko. Maar Brik reageerde niet. Hij zag eruit alsof hij in een trance was of onder hypnose verkeerde. Wilko greep hem vast en trok hem van onder de boom. Er schoot een pijnscheut door Brik heen die hem weer bij zinnen bracht.

'Gaat het?!' vroeg Wilko. 'Wat is er gebeurd?'

'Ik begrijp het niet', stamelde Brik. 'Ik voelde me prima, tot...'

Wilko keek de houthakker vragend aan. 'Tot?' drong hij aan.

'Niets... Je verklaart me gek', antwoordde Brik.

'Echt niet', zei Wilko. 'Kom op, vertel.'

Brik aarzelde. 'Wel... het is maar.... Weet je, Cooper vroeg me om een boom om te hakken en er dan onder te blijven staan.'

'Wat?' vroeg Wilko met grote ogen.

'Ik weet het, het klinkt absurd', zei Brik beduusd.

Wilko probeerde te bevatten wat Brik net had gezegd. 'En je hebt naar hem geluisterd?'

Brik haalde zijn schouders op. 'Misschien heb ik een slag van de hitte, of zo. Help je me even terug naar het dorp?'

Wilko knikte. Hij hielp Brik rechtop en ondersteunde hem. Wilko's ogen dwaalden nog eens af naar de forse boom. Hij beseftte dat het veel slechter had kunnen aflopen voor Brik.

Op het dorpsplein was de wekelijkse markt nog volop aan de gang. Al verliep die iets tumultueuzer dan anders. Juan, de vuilnismán, liep opgewonden in het rond. Hij klampte om de haverklap marktbezoekers aan en maande hen aan de rommel op straat op te ruimen. Zelfs de marktkramers moesten eraan geloven. 'Ga jij al die druivenpitjes en appelschillen opruimen?' zei hij kwaad tegen de groenteboer. Juan leek wel losgeslagen. De meeste mensen gingen dan ook op de loop voor hem. Anderen negeerden hem gewoon.

'Ik ben jullie vuile rommel beu! Ruim het allemaal maar zelf op!' riep Juan plotseling. Hij klonk hysterisch.

Vlad zag hoe hij boos naar het kantoor van Cooper beende en naar binnen ging. Juan was altijd al een beetje een muggenzifter geweest, maar Vlad vond hem nu toch wel erg uit zijn normale doen. Hij volgde de vuilnismán. Toen hij het kantoor van Cooper wilde binnengaan, kwam Juan alweer naar buiten. Hij had een geweer in zijn handen... Vlad kwam meteen in actie. Hij greep de hand van Juan stevig beet en duwde ze hard tegen de deurlijst. Juan loste zijn grip op het geweer, dat met een luide bons op de grond viel.

'Rustig, Juan. Rustig', zei Vlad.

De man keek hem verward aan. 'Vlad? Ik...'

Voor het kantoor van Cooper had zich intussen een menigte verzameld. Vlad gebaarde dat alles onder controle was. 'Niets aan de hand, mensen', zei hij geruststellend. 'Juan heeft wat last van de warmte, meer niet.'

Vlad draaide zich weer om naar Juan, die beduusd keek.

'Wat was je van plan?' vroeg Vlad.

'Ik weet het niet. Ik...' stamelde Juan.

'Je hebt geluk dat Cooper niet in de buurt was', zei Vlad.

Juan trok een verongelijkt gezicht.

'Cooper? Het was Cooper die zei:

"Luisteren ze niet, dan dwing je ze! Straf hen als het moet!"

Hij droeg me verdorie op in te grijpen.'

Vlad keek Juan indringend aan. 'Zei Cooper dat? Maar waarom?'

'Ik vertelde hem dat ik het beu was om de rommel van de markt alleen op te ruimen.'

'En zijn oplossing was om de mensen die rommel maakten neer te maaien?' vroeg Vlad.

Juan keek hulpeloos om zich heen. Hij schaamde zich diep. 'Ik begrijp er niets van. Normaal gezien zou ik zo iets nooit doen. Het leek wel alsof ik... bezeten was.'

Vlad wilde nog iets zeggen, maar toen zag hij Wilko komen aanlopen, met een arm om Brik.

'Een onhandige houthakker en een gefrustreerde vuilnismán', zei Vega, toen Vlad en Wilko wat later voor hem stonden in de geheime kamer. 'Dat zijn toch geen wezens uit de onderwereld!'

'Nee, maar ze gedragen zich gevaarlijk en onredelijk', antwoordde Wilko.

'Het is verdacht, Vega', zei Vlad bezorgd.

'Misschien komt het gewoon door de warmte. Ik voel het zelfs tot hier. Het is hier om te stikken', pufte Vega.

